

X K 9561/2013

OKROŽNO SODIŠČE V KOPRU

6000 KOPER

obt. GORŠE BRANE

PRITOŽBA

zoper sklep senata Okrožnega sodišča v Kopru,
opr.št. X Ks 5961/2013, z dne 28.02.2014

na

Višje sodišče v Kopru
2x

Obtoženi Brane Gorše podajam pritožbo zoper sklep senata Okrožnega sodišča v Kopru, opr.št. X Ks 5961/2013, z dne 28.02.2014, s katerim je bilo ugotovljeno, da so še podani razlogi za pripor in se zato ta podaljša, iz vseh pritožbenih razlogov.

Senat Okrožnega sodišča v Kopru (dalje senat) je podaljšal pripor, ker navaja, da se po pregledu spisa, bistvene okoliščine, zaradi katerih je bil pripor odrejen in podaljšan, niso v ničemer spremenile. Tako naj bi bil še vedno podan utemeljen sum o storitvi dejanj po obtožnici.

Glede utemeljenega suma senat tega ni z ničemer obrazložil, razen s trditvijo, da so bili določeni dokazi že izvedeni, pri čemer pa te dokaze ni ocenil v povezavi z obtožbo in zatrjevanim utemeljenim sumom.

Tako je bil glede očitanege dejanja, ki se nanaša na prodajo pravne osebe izveden dokaz z zaslišanjem prič; iz izpovedi jasno izhaja, da očitek tožilstva ne obstoji in tako ne obstoji zatrjevani utemeljeni sum, ker

- iz dokazov izhaja, da pooblaščenec kupca ni bil z ničemer preslepen, ker je sam izpovedal, da mu je bilo dejstvo o javnem dobru poznano
- da javno dobro ni poseg v lastninsko pravico, ampak omejitev uporabe nepremičnin s pravico tretjih do uporabe istih nepremičnin
- da javno dobro ne omejuje pridobitve lastninske pravice na tako opredeljeni nepremičnini
- da kupec sploh ne more pridobiti lastninske pravice na nepremičninah, ki ležijo v Sloveniji, ker je pravna oseba, ki je nerezident EU
- da je kupec v celoti postal lastnik prodane pravne osebe z vsemi premoženjskimi upravičenji

Glede očitka o zlorabi uradnega položaja že iz pravne norme, na katero se sklicuje tožilstvo (čl. 12/2 ZPPSL) izhaja, da ta člen ne opredeljuje pravnega položaja stečajnega upravitelja kot uradne osebe, s čimer ni izkazan utemeljen sum za storitev očitanih kaznivih dejanj iz točke 1.2. obtožbe.

Pri tem pa tožilstvo pri posameznih očitkih izkrivlja pravo in opira obtožbo na dejstva, ki ne obstojijo s tem da:

1. pri očitku, ki se nanaša na prodajo terjatve dolžnika Toncity zamolči zakonsko normo čl. 64 ZPPSL po kateri vsi izvršilni naslovi, ki se nanašajo na terjatve upnikov, ugotovljene v sklepu o potrditvi prisilne poravnave, glede na dolžnika izgubijo pravno moč. Iz že izvedenega dokaza, branja historičnega zk izpiska pa izhaja, da je izvršilni naslov za terjatev upnika Hidro do dolžnika Toncity sklep o izvršbi Okrajnega sodišča v Kopru. Iz sklepa o potrjeni prisilni poravnavi, ki je bil tudi že prebran pa izhaja, da je terjatev uvrščena v prvi razred ne pa v četrtega, kamor so uvrščene terjatve ločitvenih upnikov (upnikov, ki imajo za poplačilo svoje terjatve obstoječo zastavno pravico oz. hipoteko)
2. pri očitku o odkupu terjatev navajalo dejstva, ki ne obstojijo in katerih zanihanje izhaja iz pričanja Kuharjeve
3. pri očitku o prikazovanju stečajne mase prikazuje dejstva, ki ne izhajajo iz rednih in izrednih poročil v stečajnem postopku iz katerih izhaja obseg razpoložljiv razdelitvene stečajne mase
4. pri očitku, da sem stečajnemu senatu zamolčal, da sem postal novi upnik, navaja dejstvo, ki ne obstoji, saj iz pričanja Kuharjeve jasno izhaja, da je ona odkupovala terjatve za Skrbinškovo
5. lažno zatrjuje, da nepremičnine, ki so opredeljene kot javno dobro, niso del stečajne mase, kar zanika že dejstvo, da so bile MO Koper prodane tako nepremičnine, ki so predstavljale del cest, kakor mandrač (molet) v Žusterni (l.št. 2029-2045 stečajnega spisa, ki so bile tudi že prebrane pred izdajo izpodbijanega sklepa)

Pri očitku o pranju denarja pa prikazuje tožilstvo dejstva, ki ne obstoje že ob pravni naravi odkupa terjatev, ki so bile izvedene s strani Kuharjeve, s čimer pa ne obstoji niti utemeljen sum, da sem terjatve odkupoval oz. pral kak

denar, saj iz listin, ki so v spisu ne izhaja nobeno moje razpolaganje s sredstvi, ki so pripadala družbi Skrbniškove na podlagi odkupov terjatev in vstopa v pravice primarnih upnikov. Že dejstvo, da v celotnem obstoju Slovenije ni bil kriminaliziran noben odkup terjatev v stečajnih postopkih (od stečaja Elana v letu 1991 dalje) kaže na to, da odkup terjatev ni protipraven.

Senat trdi, da je podana ponovitvena nevarnost in pa kriminalna količina, ki naj bi izhajala iz delovanja kot stečajnega upravitelja.

Ker kot stečajni upravitelj ne morem več opravljati dejavnosti, je torej ta trditev netočna. Kaznivih dejanj kot stečajni upravitelj ne morem več ponavljati. Senat se pri tem sklicuje na očitke iz postopka v Ljubljani, s čimer krši ustavno pravico, ki je zagotovljena v čl. 27 Ustave RS, ki govori o domnevi nedolžnosti. To domnevo senat očitno krši, ko kot razlog za pripor navaja okoliščine, ki se naj bi nanašale na nepravnomočno zaključen sodni postopek pred sodiščem v Ljubljani. S tem pa se pokaže, da senat ni utemeljeno obrazložil obstoj ponovitvene nevarnosti, pri čemer te okoliščine podrobneje niso bile obrazložene niti v nobenem od dosedanjih sklepov o priporu.

Tudi glede begosumnosti senat v nobenem sklepu dosedaj, niti v sedaj izpodbijanem, ni uspel navesti nobene konkretne okoliščine, ki bi izkazovala obstoj begosumnosti. Katero je premoženje v tujini, s katerim sem neposredno povezan, senat ni uspel navesti še v nobenem sklepu. Navaja pavšalno trditev, ki ni z ničemer konkretizirana. Prav tako ta dejstva niso bila še nikoli podrobneje obrazložena, kot zmotno zatrjuje senat v sedanji obrazložitvi.

V dosedanjih pritožbah zoper sklepe o podaljšanju pripora sem navajal več dejstev tako o obstoju zakonske ureditve posameznih pravnih vprašanj, kot ustaljene sodne prakse, ki izpodbijajo trditve o obstoju utemeljenega suma, o čemer pa niti senat, niti pritožbeno sodišče še nista uspela zavzeti prav nobenega stališča. Te navedbe so:

Po mojem zagovoru ni več podlage za procesno pokrivanje obtožnice, saj se je odprla vsebina očitkov, zato je senat dolžan svoje odločitve preveriti skozi vsebinsko ureditev pravnih institutov, katere navaja tožilstvo v obtožnici. S tem pa se pokaže, da je tožilstvo z izkrivljanjem prava oz. lažnim prikazovanjem posameznih pravnih institutov samo prikazalo lažni obseg kriminalne količine, na katero se senat sedaj neutemeljeno sklicuje.

ZPPSL je prenehal veljati v letu 2008 oz. če je bila glavna razdelitev opravljena do takrat (kot v konkretnem primeru) se je uporabljal za take postopke glede določenih vprašanj. Tako je tudi vsa sodna praksa izoblikovana in gre torej za jasne odgovore na vse možne dileme v zvezi s stečajnimi postopki. Tako se ne more pokazati nobena nova ureditev ali nova rešitev in je v zvezi z očitki že vse jasno, le pogledati je treba v komentar zakona in sodno prakso.

Glede očitkov pod točko I obtožnice tako izhaja:

Iz ureditve postopka prodaje premoženja stečajnega dolžnika, ki je urejeno v čl. 146-154 ZPPSL, je jasno razvidno, da je vsa pristojnost, ki se nanaša na prodajo v izključni domeni stečajnega senata in ne stečajnega upravitelja. V kratkem pa je ta ureditev zajeta v naslednji sodni odločbi Višjega sodišča v Mariboru, Cpg 451/96, ki pravi: "pristojnosti stečajnega senata pri unovčevanju dolžnikovega premoženja so, da odloči, ali se bo stečajni dolžnik prodal kot pravna oseba ali se bo prodajalo njegovo premoženje; da odredi način prodaje; določi najnižjo ceno ter ostale prodajne pogoje; pri prodaji stečajnega dolžnika kot pravne osebe pa odredi še izročitev kupcu, medtem ko je

za izvedbo sklepov zadolžen stečajni upravitelj, ki dela po navodilih in pod nadzorstvom predsednika stečajnega senata.”

Ne glede na gornje je tudi trditev tožilstva, da naj bi se pri prodaji zajelo premoženje, ki ni bilo last stečajnega dolžnika v nasprotju z zakonom, ki ureja vprašanje javnega dobra in sodno prakso. Kot izhaja iz zagovora, so nepremičnine iz vl.št. 804 k.o. Bertoki postali last stečajnega dolžnika že na podlagi samega zakona in sicer Zakona o lastninjenju nepremičnin v družbeni lastnini in Zakona o graditvi objektov. Da ni šlo za nobeno tuje premoženje in neko javno dobro (grajeno javno dobro) pa izhaja iz potrdila o namenski rabi. Navedeno trditev je možno preveriti tudi v obratnem smislu: kdo pa je bil potem lastnik nepremičnin, če ni bil Hidro Koper? Glede na določila ZGO-1, člen 212 nihče drug, kajti v naravi ni šlo za grajeno javno dobro (na parcelah se ni nahajal noben zgrajen objekt), prav tako ni bila vknjižena pravica uporabe v korist lokalne skupnosti ali države. Tudi ta pravica ni bila vknjižena v korist kake druge pravne osebe, vknjižena je bila v korist Hidra Koper. To pa pomeni, da so bile parcele po samem zakonu last stečajnega dolžnika, le da zemljiškoknjižno stanje ni bilo urejeno z novo zakonodajo. S tem pa se seveda v celoti pokaže neutemeljen očitke tožilstva (tu ne prikazujem še nekaterih drugih odločb sodišč, ki tudi z drugih podlag prikazujejo očitke kot neutemeljen).

Glede očitkov o zlorabi uradnega položaja, katerega tožilstvo gradi na čl. 12/2 ZPPSL jasno izhaja, da ne gre za zakonsko določbo, ki bi urejala položaj stečajnega upravitelja kot uradne osebe, ampak določbo, ki ureja obliko odločb stečajnega sodišča v stečajnem postopku. Torej, očitke tožilstva, je v celoti pravno zgrešen. To izhaja iz same zakonske ureditve, kot npr. komentarja k temu členu. Torej vsi očitki tožilstva so glede zlorabe uradnega položaja neutemeljeni.

Dokaz: komentar k čl. 12 ZPPSL

Glede same prodaje terjatve Toncityja izhaja iz same zakonske ureditve (čl. 64 ZPPSL), da je očitke v nasprotju z zakonsko ureditvijo in da terjatev ni bila hipotekarno zavarovana.

Dokaz: komentar k čl. 64 ZPPSL

Glede odkupov terjatev izhaja iz že izvedenega dokaznega postopka, da so trditve tožilstva o mojih aktivnostih nedokazane; še več, pri terjatvi Universe service d.o.o., ki je največja, izhaja, da so sama pogajanja, sklenitev pogodbe in vsa poslovna razmerja tekla izključno med Skrbniškovo in odvetniško pisarno tega upnika.

Glede na vse zgoraj navedeno se pokaže, da očitani obseg kriminalne količine že zaradi zakonske ureditve ni utemeljen v dveh točkah obtožnice, posledično pa tudi ne glede točke III obtožnice.

Zato je vse navajanje o obdobju domnevnega izvajanja kaznivih dejanj in vztrajnosti brez vsake podlage že v sami zakonodajni ureditvi, ki ureja posamezna pravna področja.

Je pa seveda res, da je zagovor pokazal, da je bilo kaznivo dejanje na škodo Hidro Koper d.o.o. dejansko storjeno po organu MO Koper.

S tem se pokaže očitke o ponovitveni nevarnosti v celoti za neutemeljenega. Navedeno še dodatno potrjuje dejstvo, da v času od februarja 2013 dalje ni bil odrejen pripor v nobenem postopku, ko so se preiskovala očitana kazniva dejanja pa je šlo za več desetmilijsko škodo in osebe, ki so ostajale na svojem položaju, kar bi pomenilo razlog ponovitvene nevarnosti (npr. nazadnje Gorenjska banka).

Tudi trditve o begosumnosti so neutemeljene in nekonkretizirane, kar je v nasprotju z ustaljeno sodno prakso. Sodišče tudi ne pove, v čem naj bi bili poslovni stiki, katere naj bi oblikoval v tujini (obrazložitev na začetku str. 3 izpodbijanega sklepa). Razdelitev stečajne mase, ki se izvaja na podlagi sklepa stečajnega sodišča pač ne more pomeniti poslovnih stikov, saj gre za izvajanje sodne odločbe ne pa neko poslovanje (glede sprememb upnikov in postopanje v takem primeru pa sem tako zakonsko ureditev kot sodno prakso prikazal v zagovoru in se v izogib ponavljanju sklicujem na zagovor). Tako senat ne prikaže nobenega subjektivnega elementa, ki bi izkazoval razlog begosumnosti, še posebno glede na dejstvo, da se ponuja položitev varščine, ki je izredno visoka.

Tako se pokaže, da se z izpodbijanem sklepom potrjuje izkrivljanje prava, katerega prikazuje tožilstvo v svoji obtožnici, za kar pa po zagovoru in začetem dokaznem postopku ni več podlage, saj je ne daje niti zakonska ureditev, niti sodna praksa. S tem pa so podane tudi kršitve ustavnih pravic in svoboščin in sicer enakega varstva pravic; iz dosedanjega postopka jasno izhaja, da se pravo v konkretnem primeru in sicer zakonska ureditev tolmači v nasprotju za zapisanim in ustaljeno sodno prakso, kar pomeni, da gre za neenako varstvo pravic. Da se razlogi za pripor utemeljujejo z objektivnimi razlogi, ki niso v ničemer izkazani s subjektivnimi elementi, kar jasno izhaja iz očitane kriminalne količine, ki je prikazana v nasprotju za zakonsko ureditvijo, ki izključuje kazensko odgovornost za ravnanje, ki temelji na sodnih odločbah. S tem pa je podana tudi kršitev čl. 20 Ustave RS, ko je pripor odrejen v nesorazmerju med težo kaznivega dejanja in mojo pravico do osebne svobode. Osebna svoboda se ne bi smela kršiti s tem, da se izogiba preizkusu trditve tožilstva že z enostavnim pregledom zakonske ureditve pravnih področij na katera očitki segajo.

Glede pranja denarja niti v obtožnici niti v dosedanem izvedenem dokaznem postopku ni niti navedbe niti dokaza o kakršenkoli mojem ravnanju s sredstvi družbe BS Factor.

Zaradi vsega navedenega menim, da je zagrešena bistvena kršitev določb postopka, zmotno ugotovljeno dejansko stanje ter kršene pravice iz čl. 20, 25 in 27 Ustave RS.

Pripor iz razloga ponovitvene nevarnosti se ob pogoju obstoja utemeljenega suma, da je določena oseba storila kaznivo dejanje odredi, ko teža, način storitve ali okoliščine, v katerih je bilo kaznivo dejanje storjeno in njene osebne lastnosti, prejšnje življenje, okolje in razmere v katerih živi, ali kakšne druge posebne okoliščine kažejo na nevarnost, da bo ponovila kaznivo dejanje, dokončala posušeno kaznivo dejanje ali storila kaznivo dejanje s katerim grozi (201/1 tč.3 ZKP).

Ustavno sodišče RS je že v svoji odločbi U-I-18/93 (11.04.1996) in v drugih odločbah (Up 152/06, Up 970/06) opredelilo pogoje, pod katerimi je poseg v osebno svobodo posameznika dopusten. Tako mora sodišče vsakič, ko odloča o priporu iz razloga ponovitvene nevarnosti

- ugotoviti in navesti tiste konkretne okoliščine, iz katerih je možno napraviti na življenskih izkušnjah utemeljen zaključek, da obstaja realna nevarnost in ne zgolj bojazen, da bo obdolženi ponovil določeno specifično kaznivo dejanje
- ugotoviti in obrazložiti, da obstoji nevarnost ponavljanja takšnega dejanja, ki pomeni ogrožanje varnosti ljudi
- ob načelu sorazmernosti pretehtati, ali je v konkretnem primeru varnost ljudi zaradi nevarnosti ponovitve določenega kaznivega dejanja ogrožena do te mere, da odtehta poseg v obdolženčevo pravico do osebne svobode

Ustavno sodišče RS je v odločbi Up 123/95, Up 127/95 zavzelo stališče, da okoliščini storitve in teža očitane kaznivega dejanja sami po sebi ne utemeljujeta sklepa o ponovitveni nevarnosti. Tako je pripor iz razloga ponovitvene nevarnosti mogoče odrediti, ko tudi osebnost osumljenca, okolje in razmere v katerih živi in njegovo dosedanje življenje omogoča zanesljiv konkretiziran sklep o obstoju realne nevarnosti ponovitve nekega specifičnega kaznivega dejanja.

Iz izpodbijanega sklepa ne izhaja nobena konkretna okoliščina, ki bi kazala na to, da bi pritožnik, v kolikor bi bil spuščen na prostost, ponovil očitano mu kaznivo dejanje. Nobena konkretna okoliščina o obstoju opravljanja gospodarske dejavnosti ne obstoji, prav tako ne obstoji nobena konkretna okoliščina, ki kaže na obstoj kakega uradnega položaja, s tem pa tudi ne okoliščina o možnem obstoju kaznivega dejanja pranja denarja v povezavi s temi dvema dejanji.

Tako iz spisa jasno izhaja, da pritožnik ne morem opravljati več nalog stečajnega upravitelja in da nimam nobenega položaja v nobeni gospodarski družbi. Tako so razlogi iz izpodbijanega sklepa v nasprotju z listinskimi dokazi v spisu.

Prav tako je v spisu dovolj listin iz katerih ne izhaja, da bi pritožnik pridobil kako korist iz očitanih dejanj in da nisem izvajal nobenih transakcij iz sredstev po razdelitvi stečajne mase. Sama razdelitev stečajne mase pa je zakonska obveznost stečajnega upravitelja, ne pa kako njegovo prostovoljno ravnanje.

S tem je izkazana bistvena kršitev določb postopka iz 371/1 čl. ZKP, saj niso podani razlogi o odločilnih dejstvih, ki bi kazali na ponovitveno nevarnost pritožnika.

Izpodbijani sklep tudi nima razlogov o tem, zakaj očitano ponovitveno nevarnost ni moč odpraviti z blažjo obliko posega, npr. hišnim priporom. V sklepu je navedeno le, da je možno to vrstna kazniva dejanja izvrševati tudi s pomočjo različnih komunikacijskih sredstev, pri čemer senat ne navede katera kazniva dejanja so to (za opravljanje gospodarske dejavnosti in zlorabo uradnega položaja niso izkazane nobene konkretne okoliščine, torej tovrstnih kaznivih dejanj ni mogoče ponavljati, ker ne obstoji konkretna nevarnost; za pranje denarja pa ni izkazana nobena konkretna transakcija po pritožniku). V opravičilo tovrstnega stališča senat pač navede, da se tem ne bi bilo mogoče odpraviti begosumnosti, kar pa prav tako ne drži, saj hišni pripor predstavlja pripor in bi pobeg pomenil kršitev tega pripora. Prav tako senat seveda glede begosumnosti ni navedel nobene konkretizirane okoliščine.

V tem delu izpodbijani sklep nima nobenih konkretnih razlogov, zato je tudi v tem delu podana bistvena kršitev določb postopka iz 11.tč. 371/1 čl. ZKP.

Neargumentirana in neobrazložena trditev, da se s hišnim priporom ne bi moglo preprečiti uporabe komunikacijskih sredstev kaže na arbitrarno odločanje sodišča, pri čemer pritožniku ne dopušča nobene možnosti, da bi v postopku pritožbe zoper tako odločitev senata argumentirano uveljavljal pravico do pritožbe glede neogibnosti pripora, s čimer je podana kršitev pravice do pritožbe iz čl. 25 Ustave RS.

Sama trditev, da je ponovitveno nevarnost (ki ni v ničemer konkretizirana) mogoče odpraviti samo s priporom, ne pa kakšnim od milejših ukrepov, sodišča ne odveže pojasnitve, zakaj v konkretnem primeru ponovitvene nevarnosti ni mogoče preprečiti tudi z milejšim ukrepom, saj so pri hišnem priporu prepovedani obiski tretjih oseb in zapustitev naslova bivanja, kar pomeni, da tudi trditev o možnosti storitve dejanj po tretjih osebah ne drži.

Tako se v izpodbijanem sklepu zmanjšuje išče argumentirane razloge, kako bi pritožnik lahko ponovil očitano mu dejanje v kolikor bi bil odrejen hišni pripor.

Po stališču Ustavnega sodišča RS je smisel določbe člena 25 Ustave RS v tem, da prizadeti lahko z vložitvijo pravnega sredstva brani svoje pravne koristi oz. pravne interese. To pa je mogoče le, če je odločitev sodišča v vsaki bistveni točki obrazložena na tako konkreten način, da omogoča kasnejšo presojo (Up-I-25/95, tč. 66).

Ustava RS določa v čl. 20, da se osebo za katero obstoji utemeljen sum, da je storila kaznivo dejanje, sme pripreti samo na podlagi odločbe sodišča, kadar je to neogibno potrebno za potek postopka ali varnost ljudi. Nobena od teh okoliščin v izpodbijanem sklepu ni izkazana. Varnost ljudi, zaradi domnevne nevarnosti, da bi pritožnik ponovil očitano kaznivo dejanje, ni ogrožena do te mere, da bi odtehtala poseg v njegovo pravico do osebne svobode. Glede na trditve o storitvi dejanj v funkciji stečajnega upravitelja, katera ne more več obstajati (funkcija), ni izkazana sorazmernost med težo očitkov in odrejenim ukrepom ter varovano dobrino to je varnostjo ljudi. S tem pa je podana kršitev ustavno zajamčene pravice pritožnika do osebne svobode iz čl. 20 Ustave RS.

Predlagam, da se pritožbi ugodi in izpodbijani sklep spremeni tako, da se pripor odpravi oz. nadomesti s hišnim priporom oz. izpodbijani sklep razveljavi in vrne v ponovno odločanje.

Koper, 02.03.2014

GORŠE BRANE